

Το περιστατικό με τον αδελφό που προσποιούνταν τον σαλόν

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Είπε κάποιος από τούς Πατέρες ὅτι στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ, κοντὰ στὸ χωριὸ ὅπου ὁ μακάριος Σιλουανὸς ζοῦσε στὴν Παλαιστίνη, κατοικοῦσε ἕνας ἀδελφὸς ποὺ προσποιούνταν τὸν σαλό. Ἔτσι, κάθε φορὰ ποὺ τὸν συναντοῦσε κάποιος ἀδελφός, ἄρχιζε καὶ γελοῦσε. Γι' αὐτὸ λοιπὸν κι ἐκεῖνος τὸν ἄφηνε κι ἔφευγε.

Συνέβη κάποια φορὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸν ἁββᾶ Σιλουανὸ τρεῖς Πατέρες. Καὶ ἀφοῦ ἔκαναν προσευχή, τὸν παρακάλεσαν νὰ στείλει κάποιον μαζί τους γιὰ νὰ δοῦν τοὺς ἀδελφοὺς μέσα στὰ κελιά τους. Εἶπαν ἐπίσης στὸν Γέροντα:

«Κάνε ἀγάπη καὶ δῶσε ἐντολὴ στὸν ἀδελφὸ νὰ μᾶς πάει σ' ὅλους».

Καὶ ὁ Γέροντας ἐνώπιόν τους εἶπε στὸν ἀδελφό:

«Να πᾶς τοὺς Πατέρες σὲ ὅλους».

Ἰδιαίτερα ὅμως τοῦ παρήγγειλε:

«Πρόσεξε, νὰ μὴν τοὺς πᾶς σ' ἐκεῖνον τὸν σαλό, γιὰ νὰ μὴν σκανδαλισθοῦν».

Καθὼς περνοῦσαν ἀπ' τὰ κελιά τῶν ἀδελφῶν οἱ Πατέρες, ἔλεγαν στὸν ὁδηγό τους: «Δεῖξε ἀγάπη νὰ μᾶς πᾶς σὲ ὅλους». Καὶ ἀπαντοῦσε ἐκεῖνος: «Βεβαίως». Ὅμως δὲν τοὺς πῆγε στὸ κελὶ τοῦ σαλοῦ σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ Γέροντα.

Ὅταν ἐπέστρεψαν στὸν Γέροντα τοὺς εἶπε:

«Εἶδατε τοὺς ἀδελφούς;»

«Ναὶ -τοῦ εἶπαν- καὶ εὐχαριστοῦμε. Ἀλλὰ λυπούμαστε ποὺ δὲν πήγαμε σ' ὅλους».

Ρωτᾷ τότε ὁ Γέροντας τὸν ὁδηγό τους:

«Δὲν σοῦ εἶπα νὰ τοὺς πᾶς σὲ ὅλους;»

«Ἔτσι ἔκανα, πάτερ» ἀπάντησε ὁ ἀδελφός.

Ἀλλὰ καὶ τὴν ὥρα ποὺ ἔφευγαν οἱ Πατέρες εἶπαν πάλι στὸν Γέροντα:

«Ἀληθινὰ σᾶς εἴμαστε εὐγνώμονες, ποὺ εἶδαμε τοὺς ἀδελφούς, γιὰ ἓνα μόνο λυπούμαστε ποὺ δὲν τοὺς εἶδαμε ὅλους».

Παίρνει τότε ὁ ἀδελφὸς τὸν Γέροντα ἰδιαίτερα καὶ τοῦ λέει:

«Στὸν σαλὸ ἀδελφὸ δὲν τοὺς πῆγα».

Ἀφοῦ ἔφυγαν οἱ Πατέρες, ὁ Γέροντας καλοσκέφτηκε αὐτὸ ποὺ ἔγινε, σηκώνεται λοιπὸν καὶ πάει στὸν ἀδελφὸ ποὺ προσποιοῦνταν τὸν σαλό.

Χωρὶς νὰ χτυπήσει, ἀνοίγει σιγὰ-σιγὰ τὸ μάνδαλο καὶ αἰφνιδιάζει τὸν ἀδελφό.

Ἐκεῖνος καθισμένος ἔκανε τὴν πνευματικὴ του ἐργασία καὶ εἶχε δυὸ καλαθάκια, τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ δεξιὰ καὶ τὸ ἄλλο ἀπὸ τὰ ἀριστερά.

Σὰν εἶδε τὸν Γέροντα, ἄρχισε -ὅπως συνήθιζε- νὰ γελάει. Κι ὁ Γέροντας τοῦ λέει:

«Ἄσ' τα τώρα αὐτὰ καὶ πές μου ποιὰ εἶναι ἡ ἄσκησή σου».

Ἐκεῖνος πάλι γελοῦσε. Συνέχισε ὁ ἀββᾶς Σιλουανός:

«Τὸ ξέρεις πολὺ καλὰ ὅτι ἐκτὸς Σαββάτου καὶ Κυριακῆς δὲν βγαίνω ἀπὸ τὸ κελί, ἀλλὰ τώρα ἦρθα μεσοβδόμαδα, γιὰτὶ ὁ Θεὸς μ' ἔστειλε ἐδῶ».

Φοβήθηκε ὁ ἀδελφὸς καὶ βάζοντας μετάνοια στὸν Γέροντα, τοῦ λέει:

«Συγχώρεσέ με, πάτερ. Κάθε πρωὶ ἀρχίζω τὴν πνευματικὴ μου ἐργασία ἔχοντας τὰ χαλίκια αὐτὰ μπροστά μου. Ἐὰν μοῦ ἔρθῃ καλὸς λογισμὸς, ρίχνω ἓνα χαλίκι στὸ δεξιὸ ζεμπίλι, ἂν ἔρθῃ πονηρὸς λογισμὸς, ρίχνω στὸ ἀριστερό. Τὸ ἀπόγευμα μετρῶ τὰ χαλίκια καὶ ἂν τοῦ δεξιοῦ εἶναι περισσότερα, τρώγω, ἂν ὅμως τοῦ ἀριστεροῦ εἶναι περισσότερα, δὲν τρώγω. Τὴν ἐπόμενη μέρα πάλι ἔὰν μοῦ ἔρθῃ πονηρὸς λογισμὸς, λέγω στὸν ἑαυτό μου: Πρόσεξε τί κάνεις, γιατί πάλι δὲν θὰ φᾶς».

Θαύμασε σὰν τ' ἄκουσε ὁ ἀββᾶς Σιλουανός, καὶ εἶπε:

«Πράγματι οἱ Πατέρες ποὺ ἦρθαν σήμερα ἅγιοι ἄγγελοι ἦταν, ποὺ ἤθελαν νὰ κάνουν γνωστὴ τὴν ἀρετὴ τοῦ ἀδελφοῦ. Γιατὶ καὶ μὲ τὴν παρουσία τους ἔνωσα μεγάλη χαρὰ καὶ εὐφροσύνη πνευματικὴ».

ΤΟ ΜΕΓΑ ΓΕΡΟΝΤΙΚΟΝ